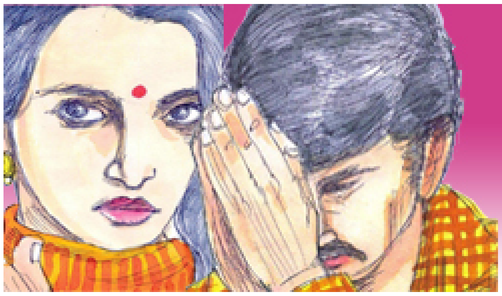

వానపూలు

- శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గత సంచిక తరువాయి)

ఏం మాట్లాడాలో అర్థం కాలేదు నాకు.

"థాంక్యూ" అన్నాను కూడదీసుకుని.

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం సుమిత్రాదేవి చురుక్కుమనే చూపులు గుర్తొచ్చాయి. కానీ ఈ టైంలో నువ్విక్కడ.. ప్లీజ్ వెళ్ళు" తడబడుతూ అన్నాను.

అతను ఒకసారి నా కళ్ళలోకి చూశాడు. అక్కడనుంచి కదలడం యిష్టంలేనట్టు, స్పష్టంగా కనిపిస్తూ వుంది అతని మొహంలో. నేను వెనక్కి తిరిగి తలుపు తీసేసరికి వాన జోరందుకుంది.

క్షణాల్లో ఉధృతంగా మారిన వానని చూసి అతనికి ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు నాకు. సందీప్ కనుబొమలు పైకెత్తుతూ బైట కురుస్తున్న వానవైపు చూశాడు.

"ఒకే! గెట్ యిన్"

నేనంటూనే నా వెనకాలగా వచ్చాడతను.

"ఈ బ్లాంకెట్స్ తీసుకుని సోఫాలో పడుకో" చెప్పి సోఫా మీద దుప్పట్లు పెట్టి నా గదిలోకి నడిచాను.

నిజానికి సందీప్ రాక నాకెంతో హాయిగా అనిపించింది. అతడున్నాడన్న ధైర్యంతో ఆదమరిచి నిద్రపోయాను.

తెల్లవారి కళ్ళు విప్పేసరికి ఎదురుగా వార్డ్‌రోబ్ హేండిల్‌కి బ్లాక్ కలర్ టీషర్ట్ వేల్లాడుతూ కనిపించింది.

అనుమానంగా గుమ్మం వైపుకి చూస్తూనే ఒంటిమీద షర్ట్ లేకుండా నా గదిలోకి వచ్చాడు సందీప్.

"సారీ రాత్రి నీ వాష్ రూం యూజ్ చేశాను. నా షర్ట్ తడిస్తే యిక్కడ తగిలించాను" అంటూ టీ షర్ట్ అందుకున్నాడు.

"ఓ.కే" అంటూ, కండలు తిరిగిన అతని భుజాల్ని చూస్తూనే గబుక్కున కళ్ళు దించుకున్నాను.

ఓ పది నిముషాల్లో యిద్దరం ఫ్రెష్ అయి హాల్లోకి వచ్చాం, అప్పటికే, కాఫీ కలిపి నాకోసం ఎదురు చూస్తున్న రాజ్యంగారు, నాతోబాటు సందీప్‌ని చూస్తూనే ఆశ్చర్యపోయింది.

"సందీప్ రాత్రి నాకోసం వచ్చాడు" క్లుప్తంగా చెప్పాను. ఆవిడ అర్థం చేసుకున్నట్టుగా ఆశ్చర్యాన్ని కప్పిపుచ్చేసింది.

"నేను బయలుదేరతాను" చెప్పి గుమ్మం వైపుకి కదిలాడు సందీప్. నేనూ అతని వెనకాలే వెళ్ళాను.

డోర్ హేండిల్ మీద చెయ్యి వేసి ఏదో ఆలోచించినట్టుగా మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగాడతను.

అతని రెండు చేతులతో నా భుజాల్ని పట్టుకుని "నేను మధ్యాహ్నం మూడింటికి వస్తాను. టేక్ కేర్" అంటూ ముందుకి వంగి నా నుదుటిమీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

"ఇదంతా కలా? నిజమా? " నా జీవితంలో అమ్మలేని లోటుని అతను భర్తీ చేస్తున్నాడా?

అతన్నలా గుమ్మం దగ్గర సాగనంపుతూ వుంటే అదేం కొత్తగా అనిపించలేదు నాకు. ఎన్నో సంవత్సరాల నుంచి మేము కలిసి ఉన్నామనే భావనే కలిగింది నాలో.

అన్నట్టుగానే సరిగ్గా మూడింటికల్లా వచ్చాడతను. నాకు తెలియకుండానే, అతనికోసం ఎదురు చూస్తున్నానని అతనొచ్చాక అర్థమైంది నాకు.

అతను వస్తూనే టీ కలిపి తెచ్చాను. ఇద్దరం సోఫాలో కూర్చుని టీ తాగుతూ వున్నాం.

సందీప్ ఆఫీసు విషయాలూ తుఫాన్ వల్ల వెంకట్ చెన్నైలో యిరుక్కుపోయిన సంగతి చెబుతూ వున్నాడు.

ఖాళీ కప్పుని టీపాయ్ మీద పడేసి, అతని మాటలకి "ఊ" కొడుతూ వున్నాను. అవి వింటూ వుండగానే నిద్ర ముంచుకొచ్చేసింది.

అలా ఎంతసేపు నిద్రపోయానో నా నుదుటిమీద ఏదో కదిలినట్టవడంతో మెలుకువ వచ్చింది.

స్పృహలోకి వస్తూనే నా పరిస్థితి అర్థమైంది నాకు. నా తల అతని ఛాతీ మీద వుంది.

నా భుజాన్ని పూర్తిగా చుట్టేసి వుంది. అతని చేయి నేను అతని శరీరం మీదకి వాలిపోయి అతనిలో పూర్తిగా ఒదిగిపోయి వున్నాను.

ఇంతలో నా నుదుటిమీద అతని చేతివేళ్ళ స్పర్శ తెలిసింది. నా మొహం మీదకి వాలిన జుట్టుని సరిచేస్తూ వున్నాడతను.

"తనూ.. కదలకు.. లేదంటే ఈ క్షణం నీ చేతుల్లో నుంచి జారిపోతుంది" అంతరాత్మ సలహా యిచ్చింది.

వెచ్చగా, అతని చేతుల్లో ఒదిగి, ఆ క్షణాలన్నీ మనసులో పదిలంగా దాచుకున్నాను.

ఆ తర్వాత అలాంటి క్షణాలు మరెన్నో, నా అనుభవంలోకి వచ్చాయి. దాదాపు వారం రోజులపాటు, రోజూ ఏదో ఒక టైంలో సందీప్ మా యింటికి వస్తూనే వున్నాడు.

ఇద్దరం సోఫాలో గువ్వల్లా ఒకరి చేతుల్లో ఒకరం ఒదిగిపోయి కబుర్లు చెప్పుకునేవాళ్ళం.

ఒక్కోసారి రాత్రి పదిగంటలప్పుడు వచ్చేవాడు సందీప్. 'ఆకలిగా వుంది' అంటే వంటింట్లో యిద్దరం కలిసి వంట చేసేవాళ్ళం.

ఆఫీసు పనుల్తో చికాకు పడిపోయి వచ్చిన రోజు నా ఒళ్ళో తలపెట్టుకుని పడుకునేవాడు.

ఆ వారం రోజుల్లోనే అతను నాకు మరింత దగ్గరయ్యాడు

అమ్మ దూరమయ్యాక ఏర్పడిన శూన్యం అతని ఉనికితో భర్తీ అవుతూ వుంది.

"వస్తున్నా"

సాయంత్రం ఐదు గంటలప్పుడు కాలింగ్ బెల్ మోగింది.

"సం...దీ..ప్" అంటూ తలుపు తీసిన నేను ఎదురుగా స్వప్న వాళ్ళమ్మ విశాలాంటిని చూసి మాటలు సగంలోనే మింగేశాను.

"రండి ఆంటీ" పక్కకి తొలిగి పిలిచాను.

ఆంటీ, టీ తాగి కాస్సేపు కూర్చున్నారు. నా గురించిన వివరాలు అడిగారు.

రంగారావ్‌గారు అమ్మకి ఆఫీసు నుంచి రావలసిన ప్రావిడెంట్ ఫండ్ తాలుకు కాగితాలన్నీ తెచ్చి యిచ్చారని చెప్పాను.

అమ్మ డెత్ సర్టిఫికెట్ మొదలుకుని యితర్రత్రా పేపర్‌వర్క్ అంతా రంగారావుగారే చూసుకుంటున్నారు.

"నీకేదైనా హెల్ప్ కావాలంటే, మాధవ్‌ని అడుగు అని చెప్పి సోఫాలో నుంచి లేచిందావిడ.

గుమ్మం దగ్గరికి వెళ్ళాక మళ్ళీ ఒకసారి వెనక్కి తిరిగింది. ఆవిడ పరధ్యానంగా ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్టు కనిపించారు.

"ఆంటీ మీరేదో చెప్పాలనుకుంటున్నట్టున్నారు. ప్లీజ్ చెప్పండి" అన్నాను.

విశాలాంటి ఒకసారి నన్ను చూసి నిట్టూర్చింది.

"తనూ నువ్వూ మా స్వప్నలాంటిదానివే నాకు. అందుకే చనువుతీసుకుని చెబుతున్నాను. సందీప్ మీ యింటికి తరచూ వచ్చి వెళుతున్నాడని అందరూ చెప్పుకుంటున్నారు. ఊళ్ళో వాళ్ళు ఏదో అంటున్నారని కాదు నా భయం. నువ్వు ఎలాంటి ఊబిలో దిగబడిపోతున్నావో అని కంగారుగా వుంది నాకు.

స్వప్న సంగతి చూశావుగా. యిప్పుడిప్పుడే అది కోలుకుంటూ వుంది. నీకూ, సందీప్‌కీ మధ్య ఏదైనా వుంటే, పెద్దవాళ్ళుగా మేం మాట్లాడి నీ పెళ్ళి చేస్తాం కానీ నువ్వుమాత్రం మా స్వప్నలా తొందరపడి నీ జీవితం పాడుచేసుకోకు"

స్వప్నని గుర్తు చేసుకుంటూ ఆవిడ కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంది.

"అయామ్ సారీ ఆంటీ" గబుక్కున ఆవిడ చేతుల్ని పట్టుకున్నాను.

"మీరు చెప్పింది గుర్తుపెట్టుకుంటాను" అన్నాను తలవంచుకుంటూ.

ఆంటీ వెళ్ళిపోతూనే రంగారావుగారు వచ్చారు.

"అమ్మ పేరుతో బ్యాంక్‌లో లాకర్ వుంది. ఇవాళ బ్యాంక్ మేనేజర్‌తో మాట్లాడాను. రేపొకసారి నువ్వు వస్తే, లాకర్ ఓపెన్ చేసి బాంక్‌కి హేండోవర్ చేయాలి.

వెంటనే, నీ పేరుతో యింకో లాకర్ కూడా, అక్కడే ఓపెన్ చేద్దాం." చెప్పారాయన.

ఆయన కళ్ళలో బాధ, అమ్మమీద అభిమానం స్పష్టంగా కనిపించింది నాకు.

ఈయన కేవలం 'అమ్మ ఆయన పైన పనిచేసే ఆఫీసరు' అని మాత్రమే అనుకుంటే, యిప్పుడు నాకోసం మా యింటిచుట్టూ తిరగవలసిన పనేమీలేదు. ఆయన చేసే ప్రతిపనిలో నాకు నిజాయితీ కనిపిస్తూవుంది. బహుశా, అమ్మకి ఎవరైనా అన్నదమ్ములు ఉండివున్నా యింతలా సపోర్ట్ చేసేవారు కాదేమో.

నా మనసు ఆలోచనపొరల్లో కూరుకుపోయి వుండగానే ఆయన వస్తానంటూ లేచి వెళ్ళారు.

మర్నాడు పదిగంటలకల్లా రంగారావుగారు చెప్పినట్టు బ్యాంక్‌కి వెళ్ళాం. ఫార్మాలిటీస్ పూర్తయ్యాక, లాకర్‌లో ఉన్న నగలూ, డాక్యుమెంట్స్‌ని నాతో పాటు యింటికి తెచ్చాను.

వాటిని ఒక్కొక్కటే తీసి చూస్తుంటే అందులో ఒక పొడవాటి బ్రౌన్ కలర్ కవర్ కనిపించింది. దానిమీద నా పేరు రాసి వుంది. ఆ హేండ్ రైటింగ్ అమ్మది.

"ఏంటా?" అని ఆశ్చర్యంగా తెరిచి చూడబోతుండగా, కాలింగ్‌బెల్ మోగింది. గది తలుపు దగ్గరికి వేసి వచ్చి తలుపు తీశాను.

''హలో...తన్మయీ''

నిరంజన్ పలకరించాడు.

''అయామ్ సారీ మీ అమ్మగారి గురించి తెలిసింది. పూనే నుంచి నిన్ననే వచ్చాను. ఎప్పుడెప్పుడు నిను చూద్దామా అని అనుకుంటూనే వున్నాను నిన్నటినుంచి'' అన్నాడు కళ్ళకి పెట్టిన కూలింగ్ గ్లాసెస్ తీస్తూ.

''లోపలికి రా'' దారి యిచ్చానతనికి.

నిరంజన్ వచ్చి సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

ఓ అరగంటసేపు మాట్లాడాడు నాతో. నేరుగా వత్తిడి చేయలేదు కానీ అతనితో పెళ్ళి గురించి ఓ నిర్ణయానికి రమ్మని అతని మాటల సారాంశం నిరంజన్‌ని వెళ్ళమనలేక అతని మాటలు వినలేక యిబ్బందిపడిపోయాను. సరిగ్గా అప్పుడే నా ఫోన్ రింగయ్యింది.

''సారీ! ఐ హావ్ టూ టేక్ దిస్ కాల్'' నేను చెప్పిన తర్వాత తప్పని సరై లేచి వెళ్ళాడు.

ఫోన్ మాట్లాడి, సెల్ పక్కన పడేస్తూనే మళ్ళీ కాలింగ్ బెల్ మోగింది. సందీప్ వచ్చాడు.

''నిరంజన్ వచ్చినట్టున్నాడు'' కనుబొమలు ముడుస్తూ, గుమ్మలో నిలుచునే అడిగాడు.

''అవును. పరామర్శించడానికి వచ్చాడంతే''

''అలాగా'' అంటూ అతను లోపలికి రాబోయాడు. నేను ఠక్కున ఒక అడుగు ముందుకు వేసి అతనికి అడ్డంగా నిలబడ్డాను.

''సందీప్'' అని ఆగిపోయాను.

''ఏంటి? ''

''థాంక్యూ నాకు కష్టం వచ్చినప్పుడు నువ్వు తోడుగా వున్నావు. కానీ దిసీజ్ నాట్ రైట్. దయచేసి నువ్వు యింటికి రావద్దు. త్వరలో నేను ఆఫీసుకి వస్తాను. ఏ విషయాలైనా అక్కడే మాట్లాడుకుందాం'' చెప్పేశాను. నిజానికి ఆ మాటలు పలకడానికి నా మనసు ఎదురుతిరుగుతూ వుంది. కానీ విశాలాంటీ రంగారావుగారూ నా కళ్ళముందు మెదిలారు. అందుకే ధైర్యం చేసి చెప్పాను.

నేనలా అంటానని అతను ఊహించలేదు. ఒక్క క్షణం పాటు నిరాశ అతని కళ్ళలో మెదిలి మాయమైపోయింది.

''ఇదంతా, నిరంజన్ వచ్చి వెళ్ళినందువల్లా?'' కోపంగా అడిగాడు. నాకూ ఛర్రున కోపం వచ్చింది.

''చాలా చీప్‌గా ఆలోచించావు. నువ్విలా అంటావని అస్సలు అనుకోలేదు. నీకు చెప్పాల్సింది చెప్పాను. ఇక నువ్వు వెళ్ళొచ్చు'' అనేసి కోపంగా అతని మొహం మీదే తలుపేశాను.

''తనూ అతను డిసప్పాయింట్‌మెంట్‌లో అలా అన్నాడు. అసలే నిరంజన్‌కీ అతనికీ పడదు. దానికితోడు నిరంజన్ పెళ్ళి ప్రపోజల్ కూడా తెచ్చాడు. అపార్థం చేసుకోవడం, సహజమే. అందులో ఆశ్చర్యమేమీలేదు. నువ్వు నెమ్మదిగా చెప్పుండాల్సింది. తొందరపడ్డావ్'' అంతరాత్మ గోలపెట్టింది.

''తప్పు చేశానా?'' అనుకుంటూ బ్రౌన్ కవర్‌ని చేతిలోకి తీసుకున్నాను.

దాన్లో, మధ్యకి మడిచిపెట్టిన స్టాంపు కాగితాల గుత్తి కనిపించింది. దానితో బాటు ఒక లెటర్ కూడా వుంది.

ఆ స్టాంపు కాగితాల్ని తీసి, నాలుగులైన్లు చదివాక, అది అమ్మ రాసిన 'విల్ ' అని అర్థమైంది.

దాన్ని, పక్కన పెట్టి, లెటర్‌ని చేతిలోకి తీసుకున్నాను. అమ్మ నాకు రాసిన ఉత్తరమది.

అమ్మ చేతిరాత చూడగానే, నా కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి ప్రియమైన తనూ..

నీకు నా నోటితో చెప్పని కొన్ని విషయాల్ని ఈ లెటర్‌లో వ్రాస్తున్నాను. మీ నాన్న గురించి నీకు చెప్పాను. మీ నాన్న మళ్ళీ మనవైపు తిరిగి చూడలేదని అబద్ధం చెప్పాను.

నువ్వు ఇంటర్మీడియట్ చదివేటప్పుడు, ఒకసారి మీ నాన్న నన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చాడు. పొరపాటు చేశాననీ తన తప్పులన్నింటినీ క్షమించమనీ వేడుకున్నాడు. మళ్ళీ తిరిగి, కలిసి జీవితం ప్రారంభిద్దామని ప్రాధేయపడ్డాడు.

కానీ నిజం ఏమిటంటే మీ నాన్ననీ, మీ నాన్న రెండవ భార్యనీ, ఆమె పిల్లల్నీ నేను పోషించాలి. ఆ ఉద్దేశ్యంతోనే ఆయన వచ్చాడని నాకు తెలిసింది.

కానీ నేను మళ్ళీ మీ నాన్న మొహం చూడలేనని చెప్పేశాను. కనీసం, యిప్పుడున్న కుటుంబంతో అన్నా బాధ్యతగా ఉండమని సలహా మాత్రం యిచ్చానంతే.

ఈ రహస్యం నాకూ రంగారావుగారికీ మాత్రమే తెలుసు. రంగారావుగారు నిజంగా మనకి ఆత్మబంధువు. నాకు తోడబుట్టిన వాళ్ళెవరైనా ఉన్నా ఆయనలాగా నా కోసం నిలబడరు.

మనకి తెలిసీ రంగారావుగారి కుటుంబంలో కొన్ని సమస్యలకు మనం కారణం అయ్యాం. ఆయన సమయాన్నీ, ఎనర్జీనీ మన కోసంకేటాయించేలా చేశాం. మీ నాన్నపట్ల మనకీ ఏ బాధ్యతా లేదు. కానీ రంగారావుగారి పట్ల మనకి బాధ్యత వుంది.

ఇది నువ్వు కూడా గుర్తుపెట్టుకోవాలని నా కోరిక.

ఆయని సంతోషపెట్టలేకపోయినా ఆయన బాధలకి మనం కారణం కాకూడదు. ఇది నేను నా జీవితంలో చెయ్యలేకపోయాను.

పెద్ద వయసులో అయినా ఆయనకి శాంతి, విశ్రాంతీ దొరకాలని నా ఆశ.

నేను నా జీవితకాలంలో సంపాదించినదంతా నీ పేరున పెట్టాను. ముందు మన చుట్టూ ఉండేవాళ్ళని సంతోషంగా ఉండేట్టు చూసుకోగలగాలి మనం. ఆ తర్వాతే దానధర్మాలు. ఇది నేను నమ్మిన సిద్ధాంతం.

రాజ్యంగారి అమ్మాయి చదువుకి మనం చేసే సాయం ఆగిపోకుండా చూడు.

నేను ఒంటరిగా జీవితాన్ని లాగాను. అదెంత కష్టమో నాకు తెలుసు. అమ్మ చేతిరాత చూడగానే, నా కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి.

ఆ కష్టం రాకూడదని కోరుకుంటున్నాను. సందీప్‌ని కావచ్చు మరెవరైనా కావచ్చు. నువ్వు పెళ్ళి చేసుకోవాలి. ఒక మంచి కుటుంబాన్ని ఏర్పరుచుకోవాలి

ప్రేమతో

అమ్మ.

ఉత్తరం చదువుతూనే మనసంతా భారంగా అయ్యింది. సరిగ్గా వారం క్రితం రాసిన ఉత్తరం అది. ఇంతలోనే అమ్మకి యిలా జరిగింది.

అమ్మ రాసిన వీలునామా తీసి చూశాను. అమ్మ పేరుతో ఉన్న స్థిరచరాస్తులన్నింటినీ సర్వహక్కులతో నాకు అప్పగించినట్టు రాసి వుంది.

అమ్మ ఎల్.ఐ.సి డబ్బులు, ప్రావిడెంట్‌ఫండ్ డబ్బులు అన్నీ చేతికి వచ్చేవరకు రంగారావుగారు నన్ను వెంటబెట్టుకుని అన్ని ఆఫీసులకీ తీసుకెళ్ళారు. వాటితోబాటూ అమ్మ స్టాక్ మార్కెట్‌లో పెట్టిన డబ్బుకూడా నా పేరుతో ట్రాన్స్‌ఫర్ అయ్యింది.

ఒకరోజు సాయంత్రం రంగారావుగారు యింటికి వచ్చారు.

"అమ్మా నీకు రావల్సిన డబ్బు అంతా వచ్చేసింది. జాగ్రత్త చేసుకో. ఎవ్వరికీ నీ ఫైనాన్షియల్ వ్యవహారాలు తెలియనియ్యకు.

నీకు యిక మీదట కూడా ఏ సహాయం కావాలన్నా నన్ను అడగొచ్చు. ఇది సమయం కాదు కానీ త్వరలో నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుంటే బావుంటుంది. నీకూ సపోర్టుగా వుంటుంది" చెప్పాడాయన.

ఆయన మాటలు విన్న తర్వాత, చాలా గిల్టీగా అనిపించింది నాకు. ఆయన కన్నకూతురిలాగా నా గురించి శ్రద్ధ తీసుకుంటున్నారు. నేను సందీప్ విషయం ఆయన దగ్గర దాచాను. విశాలాంటీ చెప్పినట్టు, సందీప్ మా యింట్లో ఒంటరిగా నాతో గడపడం అందరి దృష్టిలో అనుమానించతగ్గ విషయమైతే అది రంగారావుగారికీ అవమానమే కదా.

"వస్తానమ్మా! ఇంకేదన్నా పనివుంటే చెప్పు నాకు" అంటూ సోఫాలో నుంచి లేచాడాయన.

నేను ఆయన మొహం వైపు మొదటిసారి పరిశీలనగా చూశాను. బాగా అలసిపోయినట్టుగా వుంది ఆయన మొహం. ఆయన నుదుటి మీద మడతలు ఆయన జీవితంలో చూసిన ఎత్తుపల్లాల్లా వున్నాయి. జేబులో నుంచి కర్చీఫ్‌ని తీసి, నుదుటిమీద చెమటల్ని తుడుచుకుంటూ వెనక్కి తిరిగాడు.

ఆయన్నలా చూస్తుంటే నా మనసుపొరల్లో ఎక్కడో కలుక్కుమంది.

ఆయన్నలా చూస్తుంటే నా మనసుపొరల్లో ఎక్కడో కలుక్కుమంది. ఆయనలా వెళుతూనే సందీప్ నుంచి ఫోన్ వచ్చింది. ఫోన్ తీయకుండా స్క్రీన్ వంకే చుస్తూ కూర్చున్నాను. "అసలు నేనేం చేస్తున్నాను. సందీప్‌కీ, చిత్రకీ ఎంగేజ్‌మెంట్ అని అమ్మ చెప్పింది. నిజంగా చిత్రతో ఎంగేజ్‌మెంట్ జరిగితే నాకూ, సందీప్‌కీ మధ్య ఉన్న రిలేషన్‌ని ఏమని అనాలి? ఇంకా, ఎన్నాళ్ళు నన్ను నేను మోసం చేసుకుంటూ వుంటాను? ఈ విషయం ఎలా అయినా తేల్చేయాలి" గట్టిగా అనుకున్నాను.

అనుకున్నదే తడువు ఫోన్ ఎత్తాను. "ఒక అరగంటలో వచ్చేయి. నేను వెయిట్ చేస్తూ వుంటాను" చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాను.

రాజ్యంగారు ఫ్లాస్కులో పోసి వుంచిన టీ తాగి, షవర్ చేసి వచ్చాను. వదులుగా వుండే తెల్లని చుడీదార్ వేసుకుని జుట్టుని పైకి మడిచి క్లిప్ పెట్టుకుంటూ అద్దంలో చూసుకున్నాను.

నా ఆలోచనల్ని ప్రతిబింబిస్తున్నట్టుంది నా మొహం. మనసులో సుడులు తిరుగుతున్న భయాలన్నీ నా కనుపాపల్లో కనిపించాయి.

ఇంతలో కాలింగ్‌బెల్ మోగింది.

ఒకసారి నిటారుగా నిలబడి అద్దంలో నన్ను నేను చూసుకుని డోర్ దగ్గరికి నడిచాను.

తలుపు తీస్తూనే ఎదురుగా నిరంజన్ కనిపించాడు.

"నువ్వు ఈ టైంలో" ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

"నన్ను ఎక్స్‌పెక్ట్ చేస్తున్నట్టు లేవు నువ్వు" అంటూ అతని చేతిలోని తెల్లగులాబీల బొకేని నాకందిస్తూ వున్నాను. పర్లేదు రా" సందేహిసూనే లోపలికి పిలిచాను.

"నిరంజన్ ఉద్దేశ్యం ఏమిటో ఎందుకు వచ్చాడో రహస్యమేమీ కాదు. కానీ అతనిలా తిరగడం కరెక్ట్ కాదేమో" అంతరాత్మ చెప్పింది.

"కాఫీ...టీ... ఏం తీసుకుంటావు?" అడిగాను.

"ఏం వద్దు"

నేను చేతిలోని బొకేని టీపాయ్ మీద పెట్టి కూర్చున్నాను.

"నిరంజన్ నిన్ను ఏవో ఊహల్లో ఉంచడం నాకు యిష్టంలేదు. నిన్న ఈ విషయంగా మీ అమ్మగారు కూడా ఫోన్ చేశారు. ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో పెళ్ళి గురించి ఆలోచించే స్థితిలో లేను నేను. నీకు మంచి లైఫ్ పార్టనర్ దొరుకుతుంది. ఈ సంగతి నేనే నీకు ఫోన్ చేసి చెప్పాలనుకున్నాను. ఈలోగా నువ్వే వచ్చావు" సూటిగా చెప్పేశాను.

నిరంజన్ సోఫాలో నుంచి లేచాడు.

"ఐ యామ్ సారీ. నువ్వున్న సిట్యుయేషన్‌లో పెళ్ళి ప్రసక్తి తేవడం నాదే తప్పు. నువ్వు ఆలోచించగలిగే పరిస్థితిలో లేవు. నేను యివాళ రాత్రి ఫ్లైట్‌కి పూనే వెళ్ళిపోతున్నాను. ఒక నెల తర్వాత మళ్ళీ వస్తాను. అప్పుడు నువ్వే నిర్ణయం తీసుకున్నా ఓ.కే" అన్నాడు స్థిరంగా. నేను నీరసంగా నిట్టూర్చాను.

"అలాగే" అన్నాను పొడిగా అతని మనసుని తుంచివేయడం యిష్టంలేక ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్టు నెమ్మదిగా అడుగులు వేస్తూ బైటికి నడిచాడు నిరంజన్.

నేను తలుపు వేసి, వంటగదిలోకి వెళ్ళి జగ్‌లో నుంచి మంచి నీళ్ళు వంపుకుని తాగాను. "సందీప్‌తో ఏం మాట్లాడాలి?" అన్నదాని మీదే నా మనసు ఆగిపోయింది.

ఇంతలో 'ధన్' మంటూ తలుపు దగ్గర చప్పుడైంది.

ఆ వెంటనే పెద్దగా అరుపులు వినిపించాయి.

గభాల్న వెళ్ళి తలుపు తీశాను.

అక్కడ కనిపించిన దృశ్యం చూసి నాకు కళ్ళు తిరిగాయి. సందీప్, నిరంజన్ ఒకరి కాలర్ మరొకరి చేతుల్లో పట్టుకుని తోసుకుంటున్నారు. చూస్తూ ఉండగానే సందీప్ నిరంజన్ చేతుల్ని విడిపించుకుని, అతన్ని ఒక్కతోపుతోశాడు.

నిరంజన్ వెళ్ళి గేటుమీద పడ్డాడు. అతని పెదవి చిట్లి రక్తం కారుతూవుంది. అప్పటికే యిరుగుపొరుగు వాళ్ళు కిటికీల్లోంచి, బాల్కనీల్లోంచి చోద్యం చూస్తూ వున్నారు.

నేను పరుగున యిద్దరి మధ్యలోకి వెళ్ళాను.

సందీప్ కోపంతో బుసలు కొడుతున్నాడు. అతని దగ్గరికి వెళ్ళి, చెయ్యిపట్టుకుని లేవదీయబోయాను.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments